

دنبالهی حدیث قبل از جناب ابی حمזהی ثمالی از حضرت سجاد (سلام الله علیہ) که فقراتی از این حدیث را در روزهای قبل خواندیم. «إنْ رُكِنَ حَافَّ مَا يَقُولُونَ»

حالاً قبل از آنی که این فقره را عرض بکنم، این تذکر را، توجه را بدhem که از مطلبی که ما دیروز در ذیل این فقره‌ی قبلی گفتیم مثل اینکه سوءبرداشت شده، بعضی‌ها سوءتعلقی کردند. خب حالاً سوءبرداشت فی نفسه چیز مشکلی نیست. لکن وقتی که این منتهی بشود به بگومگو و بخصوص در این فضای مجازی و این یک چیزی بگوید، آن یک چیزی بگوید، مایه‌ی کدورت و دل چرکینی برادران مؤمن از یکدیگر بشود آن وقت این چیز بدی است. بنده‌ی حقیر که این همه اصرار دارم بر وحدت قلوب و حرکت در مسیر واحد و اتحاد نیروهای کشور، بخصوص نیروهای مؤمن و انقلابی، خدای نکرده یک چیزی آدم بگوید که مایه‌ی اختلاف بین نیروها بشود، این را به خدا پناه می‌بریم. نباید این چیزها را مایه‌ی اختلاف قرار داد.

خب بله، یک نفری، یک آقایی آمده پیش من، من هم به ملاحظه‌ی صلاح حال خود آن شخص و صلاح حال کشور به ایشان گفتم که شما در فلان قضیه شرکت نکنید. نگفتیم هم شرکت نکنید، گفتیم صلاح نمی‌دانیم ما شما شرکت کنید. این را گفتیم. خب یک چیز عادی است. انسان بایستی آن چیزی را که می‌بیند و می‌فهمد و فکر می‌کند که به نفع برادر مؤمن اش است باید به او بگوید دیگر. ما هم اوضاع کشور را خب، غالباً بیشتر از اغلب افراد آشنا هستیم. آدم‌ها هم، بخصوص آدم‌هایی که صدھا جلسه با ما نشستند و برخاستند، بیشتر و بهتر از دیگران می‌شناسیم. با ملاحظه‌ی حال مخاطب و اوضاع کشور به یک آقایی انسان توصیه می‌کند که آقا شما اگر در این مقوله وارد شدید، این دو قطبی در کشور ایجاد می‌شود. دو قطبی در کشور مضر است به حال کشور. من صلاح نمی‌دانم شما وارد بشوید. بله، این چیز خیلی مهمی که نیست. این یک چیز خیلی طبیعی است، خیلی ساده است. بله، ما این توصیه را به یکی از آقایان، به یکی از برادران کردیم. خب حالاً این مایه‌ی اختلاف بشود بین برادران مؤمن، یکی بگوید فلانی گفته، یکی بگوید چرا پشت بلندگو نگفته؟ خب حالاً این هم پشت بلندگو. (۱)

دشمنان هم که گوش خواباندند استفاده کنند. ببینید، حواستان جمع باشد. خب به رادیوی «فردا» یا رادیوی «بی‌بی‌سی» چه ارتباطی دارد این قضیه؟ می‌پردازند، بحث می‌کنند، تحلیل می‌کنند، علت چیست، چرا گفتند، این چیست معنایش؟ این معنایش این است که دشمن می‌خواهد استفاده کند. ما چه کار باید بکنیم؟ ما باید نقطه‌ی مقابل دشمن حرکت بکنیم. یعنی مطلب خیلی عادی است، همین‌طور که بندۀ عرض کردم. خب شما برادر مؤمن من هستی. یک چیزی را به مصلحت شما می‌دانم، می‌گوییم به شما. این اشکالی که ندارد ظاهراً. چیز خوبی است. لازم هم هست شرعاً. لازم هم هست خیرخواهی. «الْتَّصِيقَةُ لِلْمُؤْمِنِينَ» یا «لِأَئِمَّةِ الْمُؤْمِنِينَ» در همه‌ی صور. این یک چیزی خوبی است دیگر. انسان باید نصیحت کند. نصیحت یعنی خیرخواهی. من به جنابعالی که مثلاً آقای آشیخ عبدالعالی اسمتان است من باب مثال علاقه‌مندم. می‌دانم شما اگر وارد این مقوله شدی به ضررت است. به ضرر کشور هم هست. به شما می‌گوییم وارد نشو. نمی‌گوییم هم وارد نشو. امر و نهی نیست. حالاً بعضی گفتند آقا دستور دادند، امر کردند، نه، گفتیم صلاح نمی‌دانیم. من صلاح نمی‌دانم. این چیز خوبی است. این

اینی هم که حالا بگویند که فلانی [رهبری] تحت تأثیر زید و عمرو و بکر و ... است؛ نه، این حرف‌ها چیست؟ بندۀ از زید و عمرو و بکر و اینها هم بیشتر اطلاع دارم، هم انگیزه بیشتر دارم. آنچه که واقعاً مصلحت باشد، آنچه که مصلحت بدانم بینی و بین‌الله، ما باید به خدا جواب بدھیم. یکی از دعاهایی که دائماً باید امثال بندۀ و شما بکنیم این است، «وَاسْتَعِلُنَّ لِمَا تَسْأَلُنَّ عَذَّابًا عَنْهُ» فردا از ما سؤال می‌کنند. چرا فلان چیز را گفتید، چرا نگفتید. از نگفتن هم سؤال می‌کنند. فقط از گفتید نیست. چرا فلان کار را کردید، چرا نکردید. از نکردید هم سؤال می‌کنند. بنابراین نه، ما این فقره‌ای که دیروز معنا کردیم ناظر به این قضیه اصلاً نبود. داشتیم حدیث را معنا می‌کردیم مثل اینکه امروز هم حدیث را معنا می‌کنیم. آن قضیه هم همینطور است که عرض کردیم. بین برادران مؤمن اختلاف سر این چیزها هیچ مصلحت نیست. شما یک چیزی بگویید، آن یک چیزی بگویید، آن یک چیزی بگویید. یک نفر سومی هم منتظر باشد، به مجردی که شما با هم دعوا کردید، او بباید از میانه سود خودش را ببرد؛ بردارد ببرد. اینها را باید مراقب بود. امروز کشور به اتحاد نیروها احتیاج دارد. بخصوص نیروهای مؤمن. نیروهای پای کار. سعی کنند از این چیزها اختلاف بوجود نیاورند.

۱) خنده‌ی معظم‌له و حضار